

Ոչ մէկ քուչուն իր կատարին կը հանգչի,
Եւ ոչ մէկ սերմ կ'իյնայ մայիս բերելու.
Ո՛րքան տենչանք կոշտ կողերուն մէջն ունի
Ծաղիկ մը գէշ գաւակի պէս շոյելու:

Անշուշտ երբեմն ինքն ալ ունէր դալարին
Փարթամ մարգեր ծաղիկներով մարգարիտ.
Ինքն ալ խնդուն կը խառնուէր աշխարհին
Տարածելով բերքն հովիտ առ հովիտ:

Արեւն յայնժամ աւելի փայլող ու բարի
Կը փայփայէր իր բընուրիւնն հեշտական.
Լոյսը կ'իջնէր նըման փրփրոտ եղկ կաթի
Ակօս ալօս բաժնուրով անսահման:

Թերեւս այս սիրտն եղաւ ցաւիդ լոկ մուսայ
Հըզօր ազգեր անցան քովէդ հեզմանքով.
Բայց դու նըման հայրենիքիս հեռակայ
Սիրեցիր մահ յաւերժական պայքարով:

Կարճիւր ծով, 16 Հոկտեմբեր 1938

Հ. ՎԱՀՆՆ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԵԱՆ

Ի Մ Վ Ա Ր Գ Ե Ն Ի Ն

Ժայռուտ բլրան մը կողին
Վարդի բըփիկ մ'ունէի,
Ամէն առտու լոյս շողին
Արցունք եւ ջուր կու տայի:

Միջօրէին բոցակէզ
Երբոր արեւն ըսպառնար,
Խուրճ մը բեհեզ մագերէս
Անոր ծածկոյթ կը դառնար:

Երեկոյեան հովն ուժգին
Ցուրտը գրկած երբ փըչէր,
Ես պահապան իմ բուփին՝
Կը հսկէի ողջ գիշեր:

Օր մը մըռայլ... քշմամբին
Փոքորկայոյց մէկ պահուն,
Վիրաւորեց վարդենին
Պահապանին հետ արքուն:

Տարի մը վերջ, Նոր կեանքով
Մայիսն երբոր ժպտեցաւ,
Ճիւղ մը իրեն բոց վարդով
Իմ ոտներուն փարեցաւ:

Կաթիլ մ'ինկաւ հին վերքէս
Թերթերուն մէջ որք վարդին...
Հարցում մը քուռ շրթներէս. —
Արդեօք ես ալ պիտ' ծաղկիմ:

Հ. Ա. Գ.

Հ Պ Ա Ր Տ Ո Ւ Թ Ե Ա Ն Պ Ա Տ Ի Ժ Ը

Հըրաշալի այն օրերուն երբ գիտութիւնն Աստուծոյ
Առատագոյն կենսահիւքով եւ գորութեամբ ծաղկեցաւ,
Կը պատմեն, օր մը, վարդապետ մ'յոյժ մեծերէն,
Բանալէ ետք՝ սրտերն ամէն անտարբեր,
Յուզելէ ետք՝ զանոնք իրենց խորութեանց մէջ մըքամած,
Ոտնելէ ետք՝ դէպի փառքերն երկնային
Ճանապարհներ անգուգական նոյն իսկ իրեն անծանօթ,
Ուրտեղ բերեւս եկած էին պարզ ու անհիւք ոգիներ,
Մարդ մը որպէս խիստ բարձրացած, սարսափահար,
Աղաղակեց, խելակորոյս՝ հըպարտութեամբ մը դիւային,
«Յիսուս, փոքրիկ Յիսուս, քեզ շատ վեր մըղեցի,
Եթէ գրահիդ տըկար կէտին վրայ յարձակիլ ուզէի,
Ամօքըդ բու հաւասարէր պիտի փառքիդ,
Եւ սաղմնային էակ մը սոսկ պիտ' ըլլայիր այսպանելի»:

Կարողութիւնն իր բանական աներեւոյթ եղաւ իսկոյն.
Թանձր ֆօղով մը ծածկուեցաւ պայծառութիւնն այս արեւուն,
Իմացական շէնքին մէջ այս փառս ամբողջ բաւական,
Տանար երբեմն ի՛նչ կենսունակ, գեղափարքամ ու բարեկարգ,
Ձեղունին տակ որուն՝ ունէր ա՛յնքան պերճանք.
Հաստատուեցան իր մէջ գիշերն ու լըռութիւն.
Զերդ նըկուղի մը մէջ՝ որուն ա՛լ կորսըւած է բանալին.
Այնուհետեւ նըմանեցաւ ան փողոցի անբաններուն,
Ու դաշտերէն կ'անցնէր երբոր, առանց ոչինչ տեսնելու,
Առանց բաժնել կարենալու ամառներն իսկ ճըմեռներէն,
Աղտոտ, տըգեղ եւ անօգուտ, գործածուած իր մը որպէս,
Տըղոց հանոյք կը պատմաւէր եւ ծիծաղ:

Թրգ. Հրաչ Քաջարեան

ՇԱՐԼ ՊՕՏԼԵՐ

